

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VAHL, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872690208/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Smaa Violer! hulde Børn! som sødt,
Medens Foraarshimlen venlig lufter,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer og seer saa fromt til Gud og dufter;
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen liig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been,
I en dødligblaa men hellig Lue.

Eders Elsker havde intet Guld,
Uden Zirat var den sorte Tillie.
Gyldne Gyldenlæk! vær du da Guld;
Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!
Slyng hans Navn, han var en Blomst som du,
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du som hist i Østens Hiem
Har din rigelige Blomster-Bolig,
Drag fra Østen, gæk for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fylde-Horn tag Urter med,
Rundt fra alle Jordens grønne Skove;
Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
Smil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre blidt din Overpræst; hans Villie
Ene var at vorde Flora kier.
Gud, som klæder Markens sorgfri Lillie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun Faæ ham kiendte,
Skjøndt Europa lydt gientog hans Navn.

Trofast dog han sin Gudinde tjente.
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ey til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
At hvert Foraar sødt I tilbereder
Eders Ven et herligt Monument.
Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde
Hver en Vinter om din Urne sig;
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig!

HØSTEN.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede
Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige
Gang.
Stormen flagrende slaar i din sølvgraa Lok, og
dens Bladkrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene staae. Hvor de
finkle!
Trille saa langsomt og tungt ned paa den indialdne
Kind.
Eensom, bladløs vinker til Hvile den falmende Løv-
sal;
Himlen, som nylig var graae, skiller sin natlige
Skye.
Maanen sværmerisk vild båg de vældige Rifter
fremfunkler,